

Să-L încântăm pe Dumnezeu!

Sabat după-amiază

De memorat:

„Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.” (Țefania 3:17).

Imaginează-ți următorul scenariu: Un copil de cinci ani vine la tatăl lui cu un cadou urât împachetat și i-l oferă plin de entuziasm. Tatăl îi spune copilului: „Băiete, nu-mi pasă de cadoul tău. La urma urmei, nu îmi poți oferi nimic care să mă mulțumească. Orice mi-ai putea oferi, pot să îmi iau și eu și orice îmi dai a fost fie cumpărat cu banii mei, fie făcut din materiale pentru care am plătit eu. Așa că păstrează-ți cadoul! Nu am nevoie de el și nici nu îl vreau. Dar te iubesc, să știi.”

Aoleo! Ce crezi despre reacția acestui tată? Îți vin în minte cuvinte precum „nemilos”, „rece” și „lipsit de sentimente”. Să fie oare acesta modul în care ne răspunde nouă Dumnezeu? Putem noi oare să-L încântăm pe Dumnezeu? Oricât de greu ar fi să ne imaginăm așa ceva, noi, niște ființe căzute, corupte de păcat și înclinate spre rău – da, da, chiar noi – putem să-I producem încântare lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu privește la noi sau la darurile pe care I le aducem, având și El atitudinea aceluia tată. Dimpotrivă, noi chiar putem fi pe placul lui Dumnezeu. Dar numai prin Hristos.

Duminică, 12 ianuarie

Mai valoroși decât ne putem imagina

După cum am văzut deja, nimeni – nici măcar cel mai rău păcătos sau cel mai mare făcător de rele – nu poate să nu fie iubit de Dumnezeu. Și, pentru că Dumnezeu prețuiește oamenii mai mult decât ne-am putea închipui, este deranjat de păcat pentru că ne iubește și știe cum ne afectează păcatul.

- 1. Ce transmite pilda fiului risipitor, din Luca 15:11-32, despre compasiunea și iubirea lui Dumnezeu? Ce avertizare are pentru cei care, asemenea celuiilalt fiu, au rămas acasă?**

Luca 15:11-32

¹¹ El a mai zis: „Un om avea doi fii.

- ¹² Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine.” Și tatăl le-a împărțit averea.
- ¹³ Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea ducând o viață destrăbălată.
- ¹⁴ După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă.
- ¹⁵ Atunci s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii.
- ¹⁶ Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le dădea nimeni.
- ¹⁷ Și-a venit în fire și a zis: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici!
- ¹⁸ Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta
- ¹⁹ și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.”
- ²⁰ Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.
- ²¹ Fiul i-a zis: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.”
- ²² Dar tatăl a zis robilor săi: „Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare.
- ²³ Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne înveselim;
- ²⁴ căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.” Și au început să se înveselească.
- ²⁵ Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri.
- ²⁶ A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este.
- ²⁷ Robul acela i-a răspuns: „Fratele tău a venit înapoi, și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine.”
- ²⁸ El s-a întăritat de mânie și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre.
- ²⁹ Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă înveselesc cu prietenii mei;
- ³⁰ iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat.”

³¹ „Fiule”, i-a zis tatăl, „tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău.

³² Dar trebuia să ne înveselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, și a înviat, era pierdut, și a fost găsit.”

În această relatare spusă de Isus, fiul unui om și-a cerut moștenirea mai devreme, respingându-și efectiv tatăl și casa. Fiul risipitor își irosește apoi moștenirea și ajunge sărac și flămând, fiind invidios inclusiv pe porcii care mănâncă din troacă. Realizând că slujitorii din casa tatălui său au mâncare mai mult decât suficientă, decide să se întoarcă acasă, în speranța de a deveni o slugă.

Ceea ce urmează este impresionant. Unii tați ar respinge un astfel de fiu la întoarcerea sa. „Ți-ai luat moștenirea și te-ai dus de la casa mea. Asta nu mai e casa ta.” Ar fi o atitudine logică, ba chiar rezonabilă, nu-i așa? În ochii unor părinți omenești, fiul se îndepărtase prea tare pentru a mai fi acceptat înapoi acasă, mai ales în calitate de fiu.

Dar tatăl din parabolă (care Îl reprezintă pe Dumnezeu) nu răspunde așa, ci, „când [fiul risipitor] era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15:20). Deși în acele vremuri era considerat ceva sub demnitatea lui ca stăpânul casei să alerge în întâmpinarea cuiva, tatăl, în marea lui compasiune, a alergat să își întâmpine fiul și, mai uimitor, l-a primit iarăși în casa lui, ba chiar a organizat o masă în cinstea lui – simbolizând marea compasiune a lui Dumnezeu pentru fiecare persoană rătăcită și bucuria pe care o are atunci când și o singură persoană se întoarce acasă. Ce imagine a lui Dumnezeu!

Interesantă este reacția celui alt fiu, atât de umană, ușor de înțeles, corectă doar parțial. Ce învățăm despre modul în care conceptul uman de corectitudine nu surprinde profunzimea Evangheliei sau a iubirii lui Dumnezeu pentru noi?

Luni, 13 ianuarie

Va tresălta de bucurie

Oricât de greu ar fi să ne imaginăm lucrul acesta, Dumnezeu consideră că fiecare persoană are o valoare incomensurabilă, de aceea Se bucură pentru salvarea chiar și a unui singur suflet.

2. Cum se vede parabola fiului risipitor în lumina cuvintelor din Țefania 3:17?

Țefania 3:17

¹⁷ Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.”

Țefania 3:17 pune accentul pe bucuria pe care I-o produce lui Dumnezeu poporul Său răscumpărat. Aproape toate cuvintele din limba ebraică referitoare la bucurie și încântare sunt adunate în acest verset, care descrie plăcerea pe care I-o dă lui Dumnezeu poporul Său răscumpărat. Este ca și cum niciunul dintre termeni luat separat nu este suficient pentru a descrie anvergura încântării divine din ziua aceea. De observat și unde Se află Dumnezeu, potrivit acestui verset – în „mijlocul” poporului Său. Împăcarea rezultată din relația de iubire vine cu prezența imediată a lui Dumnezeu. La fel ca tatăl din parabolă – care, când își vede fiul în depărtare, vine alergând în întâmpinarea lui – Dumnezeu Se află în mijlocul poporului Său.

În Isaia 62:4 este prezentată o imagine asemănătoare prin intermediul analogiei cu căsătoria. Conform cu Isaia 62:4, poporul lui Dumnezeu va fi numit „Heftiba” (BTF), care înseamnă „plăcerea Mea este în ea”, iar țara se va numi „Beula”, care înseamnă „măritată”. De ce? Pentru că, spune textul, „Domnul Își pune plăcerea în tine și țara ta se va mărita iarăși”. Apogeul bucuriei lui Dumnezeu este rezervat zilei restaurării, când El Își va primi poporul și Se va bucura de noi așa cum s-a bucurat tatăl de fiul său risipitor.

3. Ce spune Efeseni 5:25-28 despre genul de iubire pe care și noi suntem chemați să o manifestăm?

Efeseni 5:25-28

²⁵ Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea,

²⁶ ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt,

²⁷ ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.

²⁸ Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși.

Acest pasaj îi îndeamnă pe soți să își iubească soțiile „cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” și ca pe „trupurile lor” (Efeseni 5:25,28). Aceste texte nu doar evidențiază tipul de iubire

neegoistă și jertfitoare pe care un soț trebuie să o aibă pentru soția lui, ci și arată că Hristos Însuși Își iubește poporul (biserica) *ca pe o parte din Sine*.

Marți, 14 ianuarie

Să-L încântăm noi pe Dumnezeu?

Cum este posibil ca Dumnezeuul universului să fie încântat de niște bieți oameni, niște picături efemere de protoplasmă de pe o planetuță din ceea ce este probabil un univers infinit? Cum să fie posibil ca oamenii să conteze atât de mult pentru Ființa Supremă, care este atotputernică și care nu are nevoie de nimic? Aceste întrebări pot fi analizate din două perspective: (1) Cum ar putea Dumnezeu Însuși să fie încântat? (2) Cum ar putea oamenii să Îl încânte, mai ales ținând cont de păcătoșenia noastră? Vom trata prima întrebare în studiul de azi, iar pe a doua, în cel de mâine.

4. Studiază Isaia 43:4; Psalmii 149:4 și Proverbele 15:8,9. Ce ne spun aceste texte despre faptul că Dumnezeu este încântat de poporul Său?

Isaia 43:4

⁴ De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta.

Psalmii 149:4

⁴ Căci Domnul are plăcere de poporul Său și slăvește pe cei nenorociți, mântuindu-i.

Proverbele 15:8,9

⁸ Jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului, dar rugăciunea celor fără prihană Îi este plăcută. –

⁹ Calea celui rău este urâtă Domnului, dar El iubește pe cel ce umblă după neprihănire. –

După cum am văzut parțial ieri, Dumnezeu Își poate găsi plăcerea în oameni pentru că iubește oamenii într-un mod care are în vedere interesele lor, așa cum ar face-o oricine care iubește și are grijă de alții. Pe de altă parte, Dumnezeu este nemulțumit de cei din poporul Său atunci când aceștia fac răul. Într-adevăr, Proverbele 15:8,9 ne învață că, în timp ce „jertfa” și „calea” celor răi sunt „o scârbă înaintea Domnului”, „rugăciunea celor fără prihană Îi este plăcută” și „El iubește pe cel ce umblă după neprihănire”. Acest pasaj nu arată doar că Dumnezeu este dezgustat de rău, ci și că Se delectează cu binele. De

asemenea, creează o paralelă între plăcerea divină și iubirea divină, arătând legătura profundă dintre iubirea lui Dumnezeu și plăcerea Lui, care apare în întreaga Scriptură.

În Psalmii 146:8 se spune că „Domnul iubește pe cei neprihăniți”, iar 2 Corinteni 9:7 adaugă: „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.” Să observăm mai întâi ce ne spun aceste texte! Nu spun că Dumnezeu iubește *numai* neprihăniții sau *numai* pe cine dă cu bucurie. Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii. Dar, ca să transmită un mesaj coerent, aceste texte cel mai probabil spun că Dumnezeu îi iubește într-un sens special pe „cei neprihăniți” și „pe cine dă cu bucurie”. Ceea ce am văzut în Proverbele 15:8,9 constituie cheia: Dumnezeu îi iubește pe aceștia și pe alții în sensul că Își găsește plăcerea în ei, este încântat de ei.

Gândește-te cât de strânsă trebuie să fie legătura dintre cer și pământ pentru ca Dumnezeu, Creatorul universului, să fie atât de implicat, inclusiv emoțional, în relația cu noi! Ce speranță ar trebui să îți ofere această incredibilă idee, mai ales dacă treci printr-o perioadă dificilă?

Miercuri, 15 ianuarie

Pietre vii

Cum se face că noi, niște ființe căzute și păcătoase, Îi putem aduce plăcere, încântare, unui Dumnezeu sfânt?

5. Ce ne învață Romani 8:1 și 5:8 despre situația noastră înaintea lui Dumnezeu?

Romani 8:1

¹ Acum, dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului.

Romani 5:8

⁸ Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.

Dumnezeu Își revarsă harul asupra oamenilor înainte de orice răspuns din partea acestora. Înainte să spunem sau să facem ceva, Dumnezeu Se apropie de noi și ne oferă oportunitatea de a-I accepta sau respinge iubirea. După cum spune Romani 5:8, „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (compară cu Ieremia 31:3). Și putem fi

împăcați cu Dumnezeu și chiar plăcuți în ochii Lui, prin credința în lucrarea Răscumpărătorului nostru.

6. Citește 1 Petru 2:4-6 și compară cu Evrei 11:6. Ce aflăm despre cum putem fi pe placul lui Dumnezeu?

1 Petru 2:4-6

⁴ Apropiați-vă de El, Piatra vie lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu.

⁵ Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

⁶ Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine.”

Evrei 11:6

⁶ Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.

Fără intervenția lui Dumnezeu, oamenii căzuți sunt incapabili să Îi ofere lui Dumnezeu ceva de valoare. Cu toate acestea, Dumnezeu, în harul și mila Lui, a găsit posibilă o cale, prin lucrarea Domnului Hristos. Mai precis, „prin Isus Hristos” putem să aducem „jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu” (1 Petru 2:5). Deși „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evrei 11:6), prin mijlocirea Domnului Hristos Dumnezeu îi va face pe credincioși „desăvârșiți în orice lucru bun, ca să fac[ă] voia Lui și să lucreze în [ei] ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin” (Evrei 13:21). Cei care Îi răspund lui Dumnezeu prin credință sunt considerați neprihăniți în ochii Lui prin medierea lui Hristos, a cărui neprihănire este singura acceptabilă. Așadar cei care răspund avansurilor de iubire ale lui Dumnezeu sunt considerați demni prin mijlocirea lui Hristos (Luca 20:35), iar El îi transformă după chipul Său (1 Corinteni 15:51-57; 1 Ioan 3:2). Lucrarea lui Dumnezeu de răscumpărare are loc nu numai pentru noi, ci și în noi.

De ce este atât de încurajatoare ideea că Hristos mijlocește pentru tine în cer?

Un obiectiv onorabil

În virtutea milei și mijlocirii Lui, Dumnezeu este încântat chiar și de cel mai mic răspuns pozitiv la dragostea Sa. Prin Acela care este Singurul demn de iubire și care este El Însuși întru totul neprihănit, fiecare dintre noi poate fi considerat neprihănit și socotit între cei iubiți de Dumnezeu care vor trăi cu El în iubire desăvârșită pentru totdeauna. Aceasta este marea speranță a răscumpărării, care implică lucrarea lui Hristos pentru noi în ceruri.

7. Cum îi răspunde Domnul Isus bărbatului din Marcu 9:17-29? Cât de multă credință este suficientă?

Marcu 9:17-29

¹⁷ Și un om din norod l-a răspuns: „Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu care este stăpânit de un duh mut.

¹⁸ Oriunde îl apucă, îl trânteste la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâșnește din dinți și rămâne țeapăn. M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, și n-au putut.”

¹⁹ „O, neam necredincios!”, le-a zis Isus. „Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l la Mine.”

²⁰ L-au adus la El. Și, cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere; copilul a căzut la pământ și se zvârcolea făcând spumă la gură.

²¹ Isus a întrebat pe tatăl lui: „Câtă vreme este de când îi vine așa?” „Din copilărie”, a răspuns el.

²² „Și de multe ori duhul l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare. Dar dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne.”

²³ Isus a răspuns: „Tu zici: „Dacă poți!”... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!”

²⁴ Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!”

²⁵ Când a văzut Isus că norodul vine în fuga mare spre El, a muștrănat duhul necurat și i-a zis: „Duh mut și surd, îți poruncesc să ieși afară din copilul acesta și să nu mai intri în el.”

²⁶ Și duhul a ieșit, țipând și scuturându-l cu mare putere. Copilul a rămas ca mort, așa că mulți ziceau: „A murit!”

²⁷ Dar Isus l-a apucat de mână și l-a ridicat. Și el s-a sculat în picioare.

²⁸ Când a intrat Isus în casă, ucenicii Lui l-au întrebat deoparte: „Noi de ce n-am putut să scoatem duhul acesta?”

²⁹ „„Acest soi de draci”, le-a zis El, „nu poate ieși decât prin rugăciune și post.”

Ucenicii nu au putut să scoată demonul; orice speranță părea pierdută. Dar Isus a venit și i-a spus tatălui: „Dacă poți crede, toate lucrurile sunt posibile celui ce crede” (Marcu 9:23, BTF). Iar tatăl a răspuns cu lacrimi în ochi: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24). De observat că Isus nu i-a spus bărbatului: „Întoarce-te la Mine când vei avea mai multă credință.” În schimb, strigătul bărbatului: „Ajută necredinței mele!” a fost suficient.

Fără credință nu putem să-I fim plăcuți lui Dumnezeu (Evrei 11:6), totuși Isus acceptă chiar și cea mai mică credință și, prin credință (prin mijlocirea lui Hristos), putem să fim pe placul Lui. Prin credință și datorită lucrării lui Hristos pentru noi, putem răspunde în moduri care Îl încântă pe Dumnezeu, la fel cum un tată este mulțumit când un copil îi aduce un dar lipsit de valoare.

Prin urmare, ar trebui să urmărim sfatul lui Pavel de a avea ca obiectiv „să-I fim plăcuți” lui Dumnezeu (2 Corinteni 5:9,10; compară cu Coloseni 1:10; 1 Tesaloniceni 4:1; Evrei 11:5). Și ar trebui să Îi cerem lui Dumnezeu să ne transforme preocupările atât pentru a cuprinde cele mai mari interese ale celor pe care îi iubim, cât și pentru a ajunge să-i iubim pe toți ceilalți. „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiiți în rugăciune. Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți” (Romani 12:10-13).

Dacă Dumnezeu ne acceptă prin intermediul lui Hristos, cu cât mai mult ar trebui ca și noi să îi acceptăm pe alții, urmând regula de aur și porunca iubirii celui de lângă noi ca pe noi înșine! (Leviticul 19:18; Matei 22:39).

Vineri, 17 ianuarie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, cap. 73

„Domnul este decepționat când poporul Său se subapreciază. El dorește ca aceia care sunt moștenirea Sa aleasă să-și vadă valoarea în funcție de prețul pus de El asupra lor. Dumnezeu i-a dorit, altfel nu L-ar fi trimis pe Fiul Său într-o misiune scump plătită pentru a-i răscumpăra. El are o lucrare pentru ei și este foarte mulțumit când ei Îi adresează cele mai mari cereri, cu scopul de a preamări numele Său. Ei se pot

aștepta la lucruri mari, dacă au credință în făgăduințele Sale. Dar rugăciunea în numele lui Hristos înseamnă mai mult. Înseamnă a primi caracterul Său, a manifesta atitudinea Lui și a face lucrările Sale. Făgăduința Mântuitorului este condiționată. «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.» El îi salvează pe oameni nu în păcat, ci din păcat; iar aceia care Îl iubesc își vor dovedi iubirea prin ascultare. Orice ascultare adevărată vine din inimă. [...] Voința, înnobilită și sfințită, va găsi cea mai mare plăcere în a-L sluji. Când Îl cunoaștem pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră va fi o viață de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos și comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva odios” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 668).

Zilnic: 2 Corinteni 10 – Galateni 3; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 3

Ce a primit Pavel de la alte biserici ca să le poată sluji corintenilor?

Pentru ce i-a dat Domnul putere lui Pavel?

De cine trebuia Pavel să își aducă aminte când propovăduia?

În ce situație neprihănirea ar veni din Lege?

Care era parola și cuvântul de ordine al ucenicilor?